

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **T., s. r. o.**, IČO: X., so sídlom P., zast.: *Mgr. F.*, advokátom so sídlom P., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Nová ulica č. 132, Banská Bystrica, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v daňovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. januára 2009 č. k. 23S 36/2008-72 takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. januára 2009 č. k. 23S 36/2008-72 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Rozhodnutím č. I/221/12583-86537/2007/991909-r z 26.11.2007 (č. 1. 1 daňového spisu) žalovaný ako odvolací daňový orgán postupom podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov (ďalej na účely tohto rozsudku len „**zák. č. 511/1992 Zb.**“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica I. č. 651/230/43101/07/Mal zo dňa

03.07.2007, ktorým nebol v zmysle § 15 ods. 15 zák. č. 511/1992 Zb. žalobcovi priznaný nadmerný odpočet požadovaný za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2005 v sume - 2.847.720,- Sk a určil žalobcovi vlastnú daňovú povinnosť v sume 2.280,- Sk.

Žalovaný vychádzal zo skutkového stavu zistenom počas daňovej kontroly na dani z pridanej hodnoty, po ukončení ktorej žalobca odmietol podpísať protokol č. 651/320/21124/07/Tot prerokovaný dňa 27.06.2007. Žalobca si v kontrolovanom zdaňovacom období uplatnil odpočítanie dane vo výške 2.850.000,-Sk z dodávateľskej faktúry č. 051205/Ta, int. č. D-I/IV/05 z 05.12.2005, vystavenej dodávateľom T., s.r.o., ktorou bola na základe vzájomnej dohody fakturovaná odplata za postúpenie práv v zmysle zmluvy – licenčná zmluva k patentu SR č. 278312, reg. na ÚPV SR, zo dňa 05.12.2005, čl. V., cena na základe zmluvnej dohody strán, fakturovaná odplata vo výške 15.000.000,- Sk bez DPH.

Na základe písomnej informácie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len ÚPV SR) zo dňa 17.08.2006 k patentu č. 278312, s názvom „Spôsob úpravy mastenca“, bola dňa 10.02.2006 doručená na ÚPV SR žiadosť o zápis prevodu do patentového registra zo spoločnosti T., s.r.o. na T. s.r.o. a dňa 10.02.2006 podala spoločnosť T., s.r.o. na ÚPV SR žiadosť o zápis licenčnej zmluvy pre držiteľa T. s.r.o. V tejto informácii ÚPV SR vyslovil odborný názor, že ak spoločnosť T. s.r.o. je na základe zmluvy o prevode spolujateľom patentu č. 278312, nie je možné, aby bola aj držiteľom licencie, nakoľko v zmysle § 20 zákona č. 435/2001 Z.z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 402/2002 Z. z. každý zo spolujateľov má právo využívať vynález, ktorý je predmetom patentu.

Z informácie ÚPV SR potom pre žalovaného vyplynulo, že nemožno byť v danom čase a priestore držiteľom určitého práva na základe originálneho aj odvodeného právneho titulu.

Predmet licenčnej zmluvy, technické riešenie, ako ucelená komplexná myšlienka chránený patentom SR č. 278312, nie je predmetom reálne deliteľným. Predstavuje ucelený technologický postup pozostávajúci z nadväzujúcich krokov, ktoré sú vzájomne závislé, samostatne nepoužiteľné z hľadiska dosiahnutia očakávaného výsledku, výroby samotného produktu, v tomto prípade upraveného mastenca. Reálne nedeliteľný predmet je možné

využívať výlučne ako celok, plnenie poskytnuté Licenčnou zmluvou k patentu SR č. 278312, reg. na ÚPV SR zo dňa 05.12.2005 – právo na využívanie patentu v rozsahu 15,00 % je teda podľa žalovaného plnením nemožným.

Na základe uvedeného žalovaný prijal záver, že plnenie deklarované predmetnou faktúrou v nadväznosti na licenčnú zmluvu zo dňa 05.12.2005 za odplatu za postúpenie podielu na právach v časti vymedzenej 15,00 % je plnením nemožným, preto nedošlo k dodaniu služby v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (na účel tohto rozsudku len zák. č. 222/2004 Z.z.) a tým odvolávajúcemu sa v zmysle § 49 ods. 1 cit. zákona nevzniklo právo na odpočítanie dane z predmetnej faktúry vo výške 2.850.000,- Sk.

Tiež námietky žalobcu týkajúce sa nečinnosti správcu dane, dĺžky trvania kontroly, jej neukončenia v zákonnej lehote, poprípade porušenia § 30 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. žalovaný v svojom odôvodnení odmietol ako nedôvodné.

II.

Uvedené rozhodnutie žalovaného žalobca napadol žalobou z 15.02.2008 na Krajskom súde v Banskej Bystrici.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd prvého stupňa preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v súvislosti s § 247 ods. 1 O.s.p. a po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že zo strany žalovaného nedošlo k takému porušeniu zákonnosti, ktoré by malo vplyv na rozhodnutie vo veci samej, a preto žalobu zamietol.

Krajský súd s citáciou ust. § 49 ods. 1, § 19 ods. 2 a § 9 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. v svojom odôvodnení zdôraznil, že pre posúdenie veci bolo podstatné vyriešiť otázku, či došlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia v zmysle licenčnej zmluvy k patentu R č. 278312 zo dňa 05.12.2005.

Na prvom mieste si krajský súd v celom rozsahu osvojil skutkové zistenie správcu dane. S odkazom na ust. § 24 ods. 1 a 2 zákona č. 435/2001 Z.z. (patentový zákon), ako aj ust. § 508 ods. 1 a 2, § 509 ods. 1 Obchodného zákonníka, sa krajský súd stotožnil so stanoviskom daňových orgánov o tom, že daňový subjekt porušil § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. tým, že si v zdaňovacom období IV. štvrtroku 2005 odpočítal daň z faktúry č. 051205/TA zo dňa 05.12.2005, keď predmetom licenčnej zmluvy je právo užívať patent SR č. 278312 „Spôsob úpravy mastenca“ v rozsahu 15 % užívacích práv poskytovateľa licencie. Takto určený predmet zmluvy predstavuje aj podľa názoru krajského súdu nemožné plnenie, tzn. predstavuje záväzok plniť niečo nemožné, neexistujúce. Na základe uvedeného krajský súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca nebol oprávnený využívať vynález chránený patentom a poskytovať služby s ním súvisiace.

III.

Proti citovanému rozsudku krajského súdu podal včas žalobca odvolanie z 06. apríla 2009 (č. 1. 76), v ktorom zrekapituloval základné skutkové a právne závery krajského súdu (podľa obsahu licenčnej zmluvy predmetom zmluvy je vraj právo užívať patent v rozsahu 15 % užívacích práv; užívacie právo k patentu predstavuje nedeliteľný celok; ďalšie výhrady žalobcu považoval za právne irelevantné) ako aj závery žalovaného.

Ďalej žalobca v svojom odvolaní poukázal na princíp rovnosti strán rozpracovaný v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské právo. V súvislosti s tým žalobca uviedol, že žiadal aby správca dane zabezpečil v konaní stanoviská odbornej verejnosti. Po tom, čo však bolo zabezpečené stanovisko Úradu priemyselného vlastníctva alebo JUDr. Z. správca dane tieto informácie pred žalobcom utajil. Podľa žalobcu správca dane použitím poučenia podľa § 23 o zachovaní daňového tajomstva zabránil žalobcovi (ako spolumajiteľovi patentu) nahliadnuť do žiadosti o poskytnutie informácií doručenej ÚPV SR dňa 21. 7.2006, ktorá sa nachádza v patentovom spise. O existencii tejto informácie sa žalobca mal dozvedieť až z vyjadrenia kontrolórky Ing. D. zo dňa 21.06.2007. Na základe uvedeného zástupca žalobcu využil svoje zákonné právo a protokol a zápisnicu z jeho prerokovania nepodpísal.

Ďalej žalobca namietal, že správca dane nehodnotil licenčnú zmluvu bez jej kontextu so súhlasmi s udelením licencie, čím nehodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a tým

porušil § 2 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. Tým nemal byť skutkový stav veci riadne a dostatočne zistený.

S nemožnosťou plnenia sa žalobca nestotožnil a pre nevýlučné právo k využívaniu patentu poukazoval na Prílohu č. 1, pri patentovej listine – vid' licenčná zmluva čl. III., bod 1. a rozsah licencie vid' čl. IV. licenčnej zmluvy. Súčasne vo vzťahu k nemožnosti splnenia licenčnej zmluvy žalobca zdôraznil, že je ju nutné hodnotiť aj podľa § 41 Občianskeho zákonníka, prípadne prostredníctvom interpretačného pravidla vyjadreného v § 35 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka.

Z uvedeného dôvodu potom podľa žalobcu bola služba okamihom uzatvorenia písomnej zmluvy, tzn. 05.12.2005 v zmysle § 9 ods. 1 písm. a) zák. č. 222/2004 Z.z. Z uvedených dôvodov sa žalobca vyjadril, že si mohol odpočítať daň z predmetnej faktúry a to aj v prípade, že žalovaný nechce porozumieť jednému hľadisku (percentuálne vyjadrenie nadobudnutých užívacích práv) určenia rozsahu postúpených práv.

Súd podľa žalobcu ďalej pochybil aj v tom, že za podstatné pre posúdenie veci považoval okrem iného aj zaplatenie kúpnej ceny, ktoré však podľa žalobcu nie je od 01.01.2003 zákonnou podmienkou na uskutočnenie zdaniteľných obchodov podľa licenčnej zmluvy.

Taktiež žalobca zastával ten názor, že súd by mal vykonať dokazovanie, najmä znalecké dokazovanie v tak dôležitej odbornej otázke, ako je prevod patentových práv, licencie, nakoľko žalovaný dôkazy ignoruje. Rovnako žalobca zotrval na svojich procesných námietkach.

Záverom žalovaný požiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že sa zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Banská Bystrica I ako nezákonné a vec vráti žalovanému na nové konanie a rozhodnutie.

Ako prílohu k odvolaniu žalobca doručil listinu označenú ako Súhlas s udelením licencie zo dňa 05.12.2005.

Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 28.04.2009 (č. 1. 90) zotrval na svojich pôvodných argumentoch. Ďalej sa podrobne vyjadril k námietke žalobcu týkajúcej sa informácie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo dňa 17.08.2006 k patentu č. 278312. Súčasne vyjadril súhlas s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vo svojom výroku vecne správne, a preto postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní.

Podľa § 19 zákona č. 435/2001 Z.z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (patentový zákon) sa za majiteľa patentu považuje právnická osoba alebo fyzická osoba zapísaná ako majiteľ v patentovom registri úradu.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 435/2001 Z.z. o patentoch, dodatkových ochranných osvedčeniach a o zmene a doplnení niektorých zákonov (patentový zákon) majiteľ patentu (§ 19) má výlučné právo využívať vynález, poskytnúť súhlas na využívanie vynálezu, previesť patent na inú osobu alebo zriadiť k patentu záložné právo.

Podľa § 24 ods. 2 zák. č. 435/2001 Z.z., licenčná zmluva nadobúda právne účinky voči tretím osobám odo dňa zápisu do registra. To neplatí vo vzťahu k osobám, ktoré o uzatvorení licenčnej zmluvy vedeli alebo podľa okolností mali vedieť. Úrad je povinný zapísať licenciu do registra najneskôr do šiestich mesiacov od doručenia licenčnej zmluvy Úradu alebo v tej istej lehote oznámiť rozhodnutie s uvedením dôvodov, pre ktoré nemožno vykonať zápis licencie do registra.

Podľa § 509 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak tak ustanovuje osobitný predpis, vyžaduje sa na výkon práva poskytnutého na základe zmluvy zápis do príslušného registra týchto práv.

V rozsahu hore uvedených právnych ustanovení bolo podľa Najvyššieho súdu nutné skúmať právny záver žalovaného o nemožnosti právneho plnenia, pokiaľ sa malo zmluvne poskytnúť právo (čl. IV bod 3 a 5 v spojení s čl. III. licenčnej zmluvy) užívať patent SR č. 278312 „Spôsob úpravy mastenca“ v rozsahu 15 % užívacích práv poskytovateľa licencie.

V oblasti daňového práva je základnou výkladovou poučkou pre obsah právnych úkonov (zmlúv) zásada obsiahnutá v § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb.

Podľa § 2 ods. 6 zák. č. 511/1992 Zb. sa pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní [tzn. konanie, v ktorom sa rozhoduje o právach a povinnostiach daňových subjektov] berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Tento obsah sa však musí zisťovať s využitím tých základných výkladových pravidiel, ktoré sú pre dotknutú oblasť pozitívneho práva predpísané. Pre oblasť obchodného

záväzkového práva, kam nepochybne licenčné zmluvy patria, sú výkladové pravidlá obsiahnuté najmä v ust. § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Podľa § 266 ods. 1 Obchodného zákonníka sa prejav vôle vykladá podľa úmyslu konajúcej osoby, ak tento úmysel bol strane, ktorej je prejav vôle určený, známy alebo jej musel byť známy.

Podľa § 266 ods. 2 Obchodného zákonníka v prípadoch, keď prejav vôle nemožno vyložiť podľa odseku 1, vykladá sa prejav vôle podľa významu, ktorý by mu spravidla prikladala osoba v postavení osoby, ktorej bol prejav vôle určený. Výrazy používané v obchodnom styku sa vykladajú podľa významu, ktorý sa im spravidla v tomto styku prikladá.

Podľa § 266 ods. 3 Obchodného zákonníka pri výklade vôle podľa odsekov 1 a 2 sa vezme náležitý zreteľ na všetky okolnosti súvisiace s prejavom vôle, vrátane rokovania o uzavretí zmluvy a praxe, ktorú strany medzi sebou zaviedli, ako aj následného správania strán, pokiaľ to pripúšťa povaha vecí.

S využitím hore uvedených ustanovení potom správne dospel žalovaný k záveru, že poskytnuté zmluvné plnenie – prevod právo užívať patent SR č. 278312 „Spôsob úpravy mastenca“ v rozsahu 15 % užívacích práv poskytovateľa licencie (výslovne uvedené v čl. IV. – najmä bod 3.) predstavuje k právu užívať patent nemožné plnenie, inak povedané, zákonom a technickými podmienkami využiteľnosti patentu neuskutočiteľné plnenie.

Tento záver vychádza z informácie Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky zo 17.08.2006 (č. 1. 20), ktoré je nutné vyhodnotiť ako odborné stanovisko orgánu štátnej moci a nie ako dôkazný prostriedok. Z neho pre Najvyšší súd vyplýva, že na základe žiadosti správcu dane 21.07.2006 Úrad oznámil, že do registra zapísal prevod patentu č. 278312 s účinnosťou voči tretím osobám od 08.02.1995 na spoločnosť T., s.r.o., B., následne zo spoločnosti T., s.r.o., B. na spoločnosť T., s.r.o., K. od 11.03.1997 a 11.04.2005 u spoločnosti T., s.r.o., K. došlo ku zmene sídla spoločnosti. Súčasne v tomto liste ÚPV SR zaujal s prihliadnutím na § 24 zák. č. 435/2001 Z.z. stanovisko, že žalobca nemôže byť držiteľom licencie, nakoľko v zmysle § 20 zák. č. 435/2001 Z.z. každý zo spolumajiteľov má právo využívať vynález, ktorý je predmetom patentu.

Na základe uvedenej informácie ÚPV SR pre žalovaného správne vyplynulo, že predmet licenčnej zmluvy, tzn. technické riešenie, ako ucelená komplexná myšlienka chránená patentom SR č. 278312, nie je predmetom reálne deliteľným. Správne potom si krajský súd osvojil myšlienku žalovaného, že táto myšlienka predstavuje ucelený technologický postup pozostávajúci z nadväzujúcich krokov, ktoré sú vzájomne závislé, samostatne nepoužiteľné z hľadiska dosiahnutia očakávaného výsledku, výroby samotného produktu. Reálne nedeliteľný predmet je možné využívať výlučne ako celok, plnenie poskytnuté Licenčnou zmluvou k patentu SR č. 278312, reg. na ÚPV SR zo dňa 05.12.2005 – právo na využívanie patentu v rozsahu 15,00 % je teda podľa žalovaného plnením nemožným.

Na základe uvedeného sú potom irelevantné námietky žalobcu, že správca dane nehodnotil licenčnú zmluvu bez jej kontextu so súhlasmi s udelením licencie, čím nehodnotil dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a tým porušil § 2 ods. 3 zák. č. 511/1992 Zb. Uvedené súhlasy nemohli zmeniť nemožné plnenie na plnenie zákonom a technickými podmienkami využiteľnosti patentu na uskutočniteľné plnenie. Takisto nie je možné sa zaoberať s argumentáciou žalobcu, či je možné alebo nemožné tento technologický postup deliť na jednotlivé kroky, lebo hodnota 15% práva z tohto pohľadu je tiež nevyužiteľná (už bolo konštatované, že nielen tieto jednotlivé kroky ale aj ich súhrn je nevyhnutný na úspešné zavŕšenie celého postupu).

Potom, pokiaľ žalobca argumentuje, že žalovaný informácie vyplývajúce z odborného stanoviska ÚPV SR pred žalobcom utajil, nie je dôvodná. Jej relevantný text je obsiahnutý v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (str. 3) v dostatočnom rozsahu, aby žalobca ho mohol právne spochybníť.

Taktiež žalobca zastával ten názor, že súd by mal vykonať dokazovanie, najmä znalecké dokazovanie v tak dôležitej odbornej otázke. K tomuto Najvyšší súd s poukazom na ust. § 250i ods. 2 O.s.p., že v správnom súdnictve súdny prieskum zásadne vychádza zo skutkové stavu zisteného žalovaným správnym orgánom. Iba výnimočne môže súd dokazovanie doplniť, resp. ho vykonať nanovo. Táto situácia však nenastala a preto námietka, že súd nevykonával dokazovanie nie je dôvodná.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Rovnako žalobca vyzdvihol svoje pôvodné procesné námietky. Avšak k uvedeným námietkam, ako správne poukázal krajský súd, sa vyjadril už žalovaný v svojom odôvodnení (str. 5 záver) a preto nie je nutné sa s nimi zaoberať v súdnom konaní. Navyše Najvyšší súd veľakrát v svojej judikatúre zdôraznil, že samotnú dĺžku daňovej kontroly nie je možné samu o sebe označiť za takú vadu správneho konania, ktorá by mala mať vplyv na zákonnosť daňového konania.

Vo svetle takto zistených skutočností sa správne krajský súd sústredil na preverenie skutočností, či aj za tejto situácie mohol nastať prevod patentu a s tým súvisiacich práv na žalobcu, a či na základe tohto úkonu mohlo vzniknúť právo na daňový odpočet.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť zaplatiť daň z pridanej hodnoty vyplýva z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu a na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä č. 5Sž-o-KS 4/2005 ako aj 4Sž-o-KS 155/2006 Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v jeho výroku rozsudku.

O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniká.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 13. apríla 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová